

Gina ȘERBĂNESCU

„Albă ca Zăpada” – un basm erotizat

Recenta creație a celebrului coregraf Angelin Preljocaj, *Albă ca Zăpada*, a fost prezentată la București, la finalul lunii noiembrie, în Sala Mare a Teatrului Național.

Cine se aștepta la o creație revoluționară din punct de vedere al limbajului coregrafic, la o abordare atipică, așa cum își obișnuise Preljocaj publicul în cazul altor creații ale sale, ar putea fi dezamăgit. Mitul *Albei ca Zăpada* nu este regândit de la bază, nu este așezat sub o idee relevantă pentru lumea omului contemporan. Povestea nu este abordată prin filtrul unei idei care să răstoarne paradigme clasice, cum se întâmplă, de exemplu în cazul spectacolelor lui Mats Ek, Matthew Bourne, sau ale Pinei Bausch. Abordarea lui Preljocaj, puternic estetizantă, se păstrează în zona unei universalități mitice. Abordarea rămâne fidelă mesajului original al basmului, care nu este, însă, deloc pentru copii. Basmul este spus pentru cei mari, în măsura în care el abordează povestea într-o manieră puternic erotizată.

Costumele lui Jean-Paul Gaultier „ajută” ideea spectacolului, pe de o parte prin aerul lor atemporal, pe de altă parte prin senzualitatea pe care o imprimă corpurilor dansatorilor. Acest aspect este valabil mai ales în cazul interpretei *Albei ca Zăpada* (Nagisa Shirai). Există momente în spectacol care impun o coregrafie ce aduce un plus de vigoare față de o abordare „la îndemână” (de exemplu, primul duet al *Albei ca Zăpada* și al *Prințului* este caracterizat printr-o puternică fizicalitate, printr-un romantism camuflat într-o confruntare senzuală, foarte sugestivă pentru ideea spectacolului). În genere însă, limbajul este discret, păstrat în zona accentelor clasice (mai ales în cazul coregrafiei destinate ansamblului).

Decorurile (semnate de Thierry Leproust) sunt impresionante și aprofundază atmosfera de poveste. Peretele care sugerează mina în care lucrează piticii (ai căror interpreți realizează adevărate momente de acrobație) este o creație cu o mare putere de sugestie în cadrul ideii generale a spectacolului.

Un aspect cu două tășuri pentru o abordare contextuală a spectacolului este forța sugestivă a imaginii de început – nașterea *Albei ca Zăpada*. Imaginea are o asemenea capacitate de a transmite dualitățile din poveste, încât nicio altă secvență a acestui poem coregrafic nu se ridică la nivelul ei.

Doliul mamei, corelat cu durerile nașterii – exprimate printr-o mișcare ce sugerează reversul lor –, viața și moartea prezentate curat, fără artificii de mișcare, lumina care trasează calea, grandoarea atmosferei, care par că strivesc și înalță concomitent personajul, au atâta dramaturgie și forță interpretativă și imagistică în ele, încât acest moment poate constitui un spectacol în sine. Tot ceea ce va urma va fi, într-un fel, „un alt film”.

O remarcă specială trebuie făcută pentru interpretarea *Reginei* (Céline Galli), a cărei prezență scenică eclipsează toate celelate interpretări.

Trecând peste atingerea de „Batman”, peste aerul voit *glam* care se remarcă uneori în spectacol, trebuie spus, în final, că publicului românesc i s-a prilejuit o întâlnire cu un stil coregrafic ce a făcut istorie, cu interpreți ale căror abilități sunt rareori întâlnite pe scenele noastre și, mai ales, cu o idee despre ceea ce înseamnă construcția elaborată și coerentă a unui spectacol.

